

nak ani nejmenšího, co by mohlo vésti k pochybnostem o životnosti plodů v tělech obou těhotných žen. Dlužno proto přiznati oprávnění také výtce, uplatňované zmáteční stížností v rámci oněch vývodů, jimiž provádí zmatek čís. 5 Šu 281 tr. ř., aspoň potud, že pro rozsudkový závěr, že v případě obžalované N-ové schází důkaz o životnosti zárodků, nejsou v rozsudku ve skutečnosti uvedeny důvody.

Vzhledem k pochybnostem, k nimž by mohly zavdati podnět vývody zmáteční stížnosti, dlužno arci zdůrazniti, že rozsudek ve svých povšechných právních úvahách o objektivních znacích skutkové podstaty zločinu podle Šu 144 tr. zák. vyslovuje správný názor, že se předpokládá, by plod v životě matčině byl živý, třeba ne života m i m o d ě l o ž n í h o schopný, že tudíž tam, kde je v rozsudku při rozboru obou případů řeč o schopnosti zárodku k dalšímu vývoji, o plodu náležitě se vyvíjejícím a života schopným, je tím zřejmě míněna schopnost dalšího vývoje plodu v ž i v o t ě m a t e ř s k é m. Odůvodněné zmáteční stížností bylo proto vyhověti a rozsudek ve výrocích jí napadených zrušiti jako zmátečný podle čís. 9 a), z části i podle čís. 5 Šu 281 tr. ř. Rozhodnutí ve věci samé nebylo však zrušovacímu soudu možno ani pokud jde o obžalované G-kovou, G-ka, G-ovou a P-ovou, neboť v rozsudku ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou zjištěny skutečnosti, jež by bylo při správném použití zákona polčítiti za základ nálezu na zločin nedokonaného vyhnání plodu pokud se týče spoluviny na něm, zejména ve směru objektivním. Nehledíc k tomu, že ze zvláštních částí rozsudkových důvodů není patrno, zda se nevztahuje též na oba případy předchozí povšechné zjištění rozsudkové, že obžalovaná P-ová v některých (blíže neuvedených) případech ony ženy ani nevyšetřovala, nýbrž provedla ihned zákrok, nezjistivši těhotenství, t. j. jsoucnost živého zárodku v děloze, nezjišťuje rozsudek ničeho, co by přicházelo v úvahu jako některá z okolností, uvedených v Šu 8 tr. zák., pro níž nedošlo k dokonání zločinu. Nezbylo tudíž, než odkázati věc podle Šu 288 čís. 1 a 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, dbaje toho, že zmáteční stížnost státního zastupitelství směřovala pouze k tomu, by obžalované Antonie N-ová a Marie G-ková byly uznány vinnými zločinem n e d o k o n a n é h o vyhnání plodu podle §§ů 8, 144 tr. zák., Ida P-ová, Antonie G-ová a Metoděj G. zločinem spoluviny na n e d o k o n a n é m vyhnání plodu podle §§ů 5, 8, 144 tr. zák.

Čís. 2394.

Věci zastupitelné mohou býti předmětem zpronevěry (§ 183 tr. zák.) i když mají býti odvedeny in genere, nebylo-li na pachatele převedeno jejich vlastnictví.

Zpronevěry služební kauce lze se dopustiti i za trvání služebního poměru.

(Rozh. ze dne 29. května 1926, Zm I 113/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmáteční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Táboře

ze dne 23. ledna 1926, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem zpronevěry podle §u 183 tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

S hlediska důvodu zmatečnosti podle §u 281 čís. 9 a) tr. ř. namítá zmateční stížnost především, že peněz 15.000 Kč byl smísen s penězi obžalovaného, byv Oldřichem S-ou složen na otevřený účet obžalovaného u banky a že dostal se tím do volné dispozice obžalovaného. Z rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku je prý patrné, že nalézací soud má za to, že zpronevěření oněch 15.000 Kč nastalo již v okamžiku, kdy tyto peníze byly S-ou k žádosti obžalovaného složeny na zmíněný otevřený účet. Tento názor je prý nesprávným proto, že oním způsobem došlo s vědomím Oldřicha S-y ku smísení složené částky s penězi obžalovaného. Zpronevěření 15.000 Kč nemohlo prý ale nastati ani tím, že obžalovaný tyto peníze z banky vyzvedl, neboť mezi obžalovaným a S-ou nebyl prý vůbec ujednáán způsob, jak se má nakládati s penězi u banky složenými, takže obžalovaný byl oprávněn je jinam přemístiti. Námitka není oprávněna. Rozsudek neprojevuje názor, že zpronevěření nastalo v okamžiku, kdy 15.000 Kč bylo k žádosti obžalovaného na jeho otevřený účet u banky složeno, ani, že obžalovaný tento peněz z banky vyzvedl, nýbrž spatřuje jednání, jímž tento peněz byl zpronevěřen, jedině v tom, že obžalovaný vyzvednuv ho z banky pro sebe ho použil, t. j. ho sobě přivlastnil. Skutečnost, že byl složen na otevřený účet obžalovaného u banky, nemá právního významu. Peněz 15.000 Kč byl podle zjištění nalézacího soudu Oldřichem S-ou složen jako kauce, která mu měla býti podle úmluvy obžalovaným zase vrácena. Nabytí práva volného disponování těmito penězi obžalovaným, t. j. práva vlastnického na nich, by předpokládalo, že S. udělil obžalovanému výslovně nebo alespoň mlčky povolení, by peníze pro sebe spotřeboval, a to s výhradou, že obžalovaný bude povinen stejnou částku při splatnosti nahraditi. Nalézací soud zjistil však v tomto směru, že obžalovaný věděl, že tu jde o kauci a že S. k použití této kauce k jiným účelům nesvolil, zejména nesvolil k tomu, by obžalovaný ji spotřeboval. Za tohoto stavu věci posoudil soud prvě stolice věc správně, vysloviv právní názor, že 15.000 Kč bylo obžalovanému svěřeno. Skutečnost, že tu šlo o jistotu danou v hotovosti, jež nemusila býti vrácena in specie, na tom ničeho nemění, neboť věci zastupitelné, tedy zejména peníze, mohou býti předmětem svěřeni a zpronevěření též v tom případě, když mají býti odvedeny toliko in genere, a to tenkrát, když jako v souzeném případě — nebylo na příjemce převedeno jejich vlastnictví.

Dovolávajíc se téhož důvodu zmatečnosti, namítá dále stížnost, že nenastala dosud splatnost svěřené částky, poněvadž služební poměr mezi obžalovaným a S-ou dosud trvá. Z rozsudku vysvítá prý nepřimo, že zpronevěra byla spáchána v době, kdy podle náhledu rozsudku stala se kauce splatnou; neboť rozsudek prý uvádí, že S. přes naléhání nemohl vrácení peněz dosáhnouti. Rozsudek prý si tu poněkud odporuje; jednak prý uvádí, že zpronevěření nastalo tím, že obžalovaný peníze

z banky vyzvedl, jednak prý tvrdí, že zpronevěra byla spáchána tím, že obžalovaný kauce S-ovi na jeho naléhání nevrátil. Tu dlužno především zdůrazniti, že napadený rozsudek v rozhodovacích důvodech sice zjišťuje, že byly S-ovi, když žádal na obžalovaném vrácení kauce, tímto činěny jen plané sliby a že S. obdržel teprve v poslední době ve splátkách 5.750 Kč, že však nevyslovuje nikde názoru, že zpronevěření bylo spácháno v době, kdy S. žádal vrácení kauce, a tím že kauce nebyla S-ovi vrácena, nýbrž že spatřuje zpronevěření, jak bylo již řečeno, v tom, že obžalovaný, vyzvednuv svěřené peníze z banky, je spotřeboval a tím si je přivlastnil. Právní otázkou, zda trvá dosud služební poměr mezi obžalovaným a S-ou, jež byla nalézacím soudem zodpověděna záporně, netřeba se vůbec obírat; neboť zaměstnavatel může se dopustiti zpronevěření kauce jemu jeho zřízencem svěřené též za trvání služebního poměru. Že však obžalovaný kauci 15.000 Kč S-ou složenou skutečně zpronevěřil, nemůže býti vzhledem ke skutkovým zjištěním napadeného rozsudku pochybným; neboť onen peníz byl, jak bylo dokázáno, obžalovanému svěřen a rozsudek zjišťuje způsobem formálně bezvadným, že obžalovaný ho pro sebe použil, t. j. si ho přivlastnil, jsa si vědom hmotné protiprávnosti tohoto jednání a nemaje majetku, z něhož by mohl kauci nahraditi.

Čís. 2395.

Pro posouzení otázky, zda jest věznění (§ 93 tr. zák.) svémocným a vědomě bezprávným, jest přihlížeti k případné bezelstnosti pachatelově v příčině té neb oné z okolností, na nichž činí zákon trestnost závislou ve formě záporné podmínky; případný omyl v tomto směru může vyloučiti trestnost, jde-li o omyl skutkový nebo takovému omylu se rovnající neznalost (mylné pojetí) předpisů netýkajících se práva trestního (§ 3 tr. zák. úsudkem z opaku).

Věznění dělníků uzavřením dveří továrny; pokud tu vyvíňuje (§ 2 e) tr. zák.) domněnka pachatelova, že mu vzhledem k předchozí úmluvě s dělníky přísluší moc nutiti je k práci přes čas.

(Rozh. ze dne 29. května 1926, Zm II 606/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 30. září 1925, jímž byl obžalovaný podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro zločin veřejného násilí podle §u 93 tr. zák., zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil témuž nalézacímu soudu, by ji znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 5, 9 a), b) §u 281 tr. ř. Oprávnění nelze jí přiznati, pokud zmatečnost rozsudku podle čís. 5 §u 281 tr. ř. (neúplnost jeho důvodů) spatřuje v tom, že